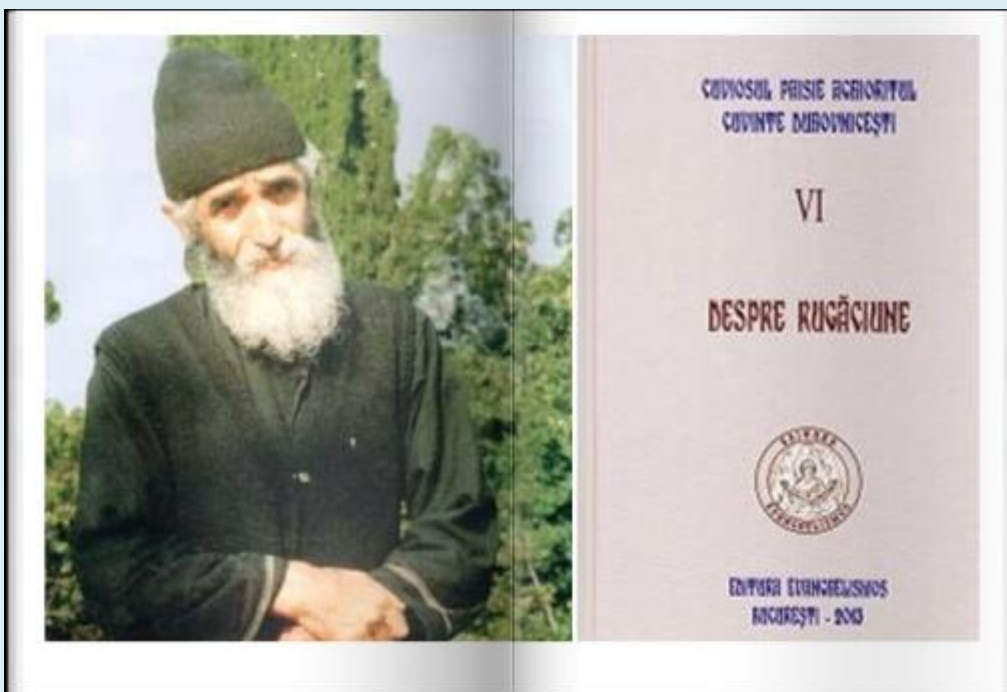
Sfântul Paisie, aghioritul ne vorbeşte despre cât de importantă este pomenirea morţilor: “Mereu să ne aducem aminte de cei adormiţi şi să ne rugăm pentru ei!”

Rugăciuni pentru adormiţi:

https://www.academia.edu/44320387/Rug%C4%83ciuni_pentru_adormi%C5%A3i

https://archive.org/details/rugaciuni-pentru-adormiti

***

“Cei adormiţi au mai multă nevoie de rugăciune decât cei vii, deoarece pentru cei vii există nădejdea pocăinţei. Iar Dumnezeu vrea să existe oameni care să-L roage să-i ajute pe cei adormiţi, de vreme ce încă nu s-a făcut Judecata din urmă”.

Rugăciunea pentru cei adormiţi

„Mutatu-s-a de la moarte la viaţă”

- Gheronda, vă doare?

– Tu ce spui? Dacă nu voi apuca zorile, atunci voi avea o zi mare; nu va însera niciodată, nici nu se vor ivi zorile. Soarele ţineţi-l voi! [*Stareţul a spus aceasta la 28 iunie 1994, adică cu două săptămâni înainte de adormirea sa.*]

- Gheronda, cum se simte cineva care i s-a apropiat vremea să plece din această viaţă şi este aranjat duhovniceşte?

– De unde să ştiu?

- Nu v-a spus nimeni niciodată?

- „Mutatu-s-a de la moarte la viaţă” [*Ioan 5,24.*]. Nu spune aşa? Aşadar, această viaţă este moarte şi moartea este mutare către adevărata viaţă. Prin urmare, merge bucuros către viaţă.

- Gheronda, mulţi Sfinţi au văzut unele suflete când au plecat din trup. Cum sunt?

- Sunt ca şi copiii. În cealaltă viaţă toţi vor fi ca îngerii: nu vor exista nici bărbaţi, nici femei, nici bătrâni, nici prunci; toţi vor fi de un singur sex şi vor avea aceeaşi vârstă. De aceea, atunci când vede cineva suflete plecând din viaţă, le vede ca pe nişte copii. Chipul are însuşirile persoanei respective, dar sunt ca de copil.

Când eram la Chilia cinstitei Cruci, îl cercetăm uneori pe bătrânul Filaret [*Vezi Cuviosul Paisie Aghioritul, Părinţi Aghioriţi, Editura Evanghelismos, Bucureşti 2004, p. 88-92.*]. Era un bătrânel foarte evlavios, care locuia la o chilie apropiată. Vreme de cincisprezece ani, până când el însuşi s-a îmbolnăvit, l-a slujit pe ucenicul său, Părintele Vartolomeu, care suferea de parkinson. Ultima oară când am mers la chilia lui, l-am găsit căzut jos. Avea o lună de când nu mâncase nimic, ci bea numai puţină apă. Nici să se întindă nu putea. Dormea încălţat, rezemat de perete. Hainele i se lipiseră de trup, iar încălţămintea era plină de lichid, pentru că i se crăpaseră picioarele şi îi curgea din ele sânge şi apă. Însă el înfrunta toată această situaţie ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic.

„Şi acestea, spunea el, sunt binecuvântare de la Dumnezeu”.

L-am ridicat şi l-am rugat pe Părintele Vartolomeu să-mi îngăduie să rămân o noapte la coliba lor ca să-i ajut, însă el nu a voit. Mi-a spus să vin la ei a doua zi. Însă la miezul nopţii, în vreme ce mă rugam cu şiragul de metanii, ce să văd? Îl văd pe bătrânul Filaret cu chip luminos, având în jur de doisprezece ani, mergând spre Cer în mijlocul unei lumini cereşti. Atunci mi-am dat seama că adormise în Domnul.

- Gheronda, în primele patruzeci de zile trebuie să ne rugăm mai mult pentru cel care a adormit?

- Da, pentru că sufletul este neliniştit, fiindcă nu ştie cum va fi judecat.

Odată am întâlnit aici afară, lângă arhondaric, o femeie în vârstă, care cerea să între să ia binecuvântare de la mine. I-am sărutat şi eu mâna, pentru că am văzut Harul lui Dumnezeu în acest suflet. După puţină vreme a devenit monahie. Când a adormit, moartă fiind, am sărutat-o cu multă evlavie. Apoi mi s-au întâmplat două lucruri. Unul aici, la mănăstire, iar celălalt la Coliba mea. Primul s-a petrecut la şapte zile după adormirea ei. Am văzut sufletul ei ca un îngeraş, care semăna cu o copiliţă de doisprezece ani; strălucea cu totul. A doua oară mi s-a arătat în somn. Mi-a făcut metanie cu recunoştinţă şi mi-a mulţumit pentru rugăciunea pe care am făcut-o pentru ea. Am fost foarte emoţionat şi mi-a pricinuit multă bucurie. Când am mers să notez data, am văzut că era a patruzecea zi de la adormirea ei. Acest suflet avea multă bunătate şi are multă recunoştinţă.

Să ne rugăm mereu pentru cei adormiţi

- Gheronda, la gropniţă trebuie să ardă candelă?

- Da, este un prinos adus celor adormiţi. Chiar şi numai o lumânare dacă aprindem pentru sufletul unui adormit, îl ajută mult.

Mereu să ne aducem aminte de cei adormiţi şi să ne rugăm pentru ei. Să nu uităm să ne rugăm pentru sufletele lor, ca să afle odihnă. Eu, de fiecare dată când am Dumnezeiasca Liturghie la Colibă, fac şi parastas pentru toţi morţii ale căror „nume nu au fost pomenite”. În Sfântul Munte, la mănăstiri, vineri seara săvârşesc parastas cu colivă pentru cei adormiţi, iar sâmbătă dimineaţa fac Utrenia în biserica cea mare, apoi Dumnezeiasca Liturghie la bisericuţa cimitirului. Acolo, la cimitir depunem armele. De la această „casă” vom merge în cealaltă.

- Gheronda, cum să mă rog pentru cei adormiţi?

- Să spui în general: „Dumnezeule, odihneşte sufletele adormiţilor robilor tăi”,
iar dacă-ţi vine în minte vreun nume al unuia ce a adormit sau dacă afli că a murit de curând vreun cunoscut sau un necunoscut, pomeneşte-l cu aceeaşi rugăciune.

Este bine să ne aducem aminte mai întâi de adormiţii care au mai multă nevoie, apoi de toţi cei care au mai puţină nevoie, iar la sfârşit de cei cunoscuţi. Eu, deşi niciodată nu mă gândesc la părinţii mei, dacă se întâmplă să fiu obosit sau nu am vreme să fac rugăciune în general pentru cei adormiţi, îi văd în somn pe părinţi. Şi aceasta pentru că, atunci când mă rog pentru cei adormiţi în general, se

folosesc şi ei şi se bucură, în timp ce atunci când nu mă rog, sunt lipsiţi de această mângâiere. Dacă sărmanii adormiţi se folosesc din neînsemnatele rugăciuni pe care le facem, atunci ar trebui ca pe noi, călugării, să ne jupoaie şi să ne săreze de vii dacă nu ne rugăm pentru ei.

Cei adormiţi au nevoie de rugăciune

- Gheronda, când e slujba în biserică, eu mă rog mai mult pentru mine. Chiar şi atunci când se citeşte: „Fericiţi cei fără prihană în cale" [Psalmul 118.], care este pentru cei adormiţi, de multe ori continui rugăciunea pentru mine însămi.

- Ce, vrei totul numai pentru tine? Cei adormiţi au nevoie de rugăciunea noastră, pentru că ei nu mai pot face nimic, în timp ce noi putem să-i ajutăm în vreun fel.

În Sfântul Munte era un mirean pe nume Ioan, care umbla peste tot şi întreba:

„Ai vreo treabă de făcut? Ce treabă vrei să-ţi fac?"

Era atât de bun, încât Părinţii îi spuneau să se facă monah.

Acela însă le răspundea: „Nu, nu! Numai să vă rugaţi pentru mine, pentru că nu vă puteţi închipui ce om rău am fost, ce am făcut în război".

Într-o zi, când m-a ajutat să fac un proschinitar, mi-a spus:

„Să te rogi pentru mine, pentru că sunt foarte păcătos".

De atunci n-am mai ştiut nimic de el. După o vreme, a venit un părinte şi mi-a spus:

„Bătrânul Ioan a adormit. Mi s-a arătat de două ori şi m-a trimis să-ţi spun să-l pomeneşti la cei adormiţi".

Ce se întâmplase? Bătrânul Ioan a mers la o mănăstire şi-i ajuta pe monahi. Înainte de a muri i-a spus ieromonahului care avea grijă de cimitir:

„Frate, sunt foarte păcătos. Te rog ca în fiecare zi să-mi faci un «Trisaghion» la mormânt".

Şi într-adevăr, în fiecare sâmbătă ieromonahul mergea la mormântul lui Ioan şi îi făcea „Trisaghion". Însă după puţină vreme ieromonahul a primit ascultare

la arhondaric. Uneori îşi aducea aminte să facă „Trisaghion”, alteori nu. Într-o noapte i s-a arătat bătrânul Ioan în somn şi i-a spus:

„Te rog să nu mă uiţi. Iar dacă nu-mi poţi face „Trisaghion”, atunci mergi la Părintele Paisie şi spune-i că am murit, căci, deşi îşi aduce aminte de mine în fiecare zi, el însă mă pomeneşte la vii, ca să mă pocăiesc. Eu acum nu mai pot să mă pocăiesc“.

Cei adormiţi au mai multă nevoie de rugăciune decât cei vii, deoarece pentru cei vii există nădejdea pocăinţei. Iar Dumnezeu vrea să existe oameni care să-L roage să-i ajute pe cei adormiţi, de vreme ce încă nu s-a făcut Judecata din urmă.

În război un soldat grav rănit i-a cerut unui preot apă, însă acela nu i-a dat. L-a trecut cu vederea, deşi avea în bidonul său puţină apă. După o vreme rănitul a murit, iar preotul, de îndată ce a conştientizat greşeala sa, nu-şi mai găsea liniştea. Îl pomenea continuu. A venit şi la Coliba mea şi mi-a spus durerea sa. Sărmanul, avea multă jertfire de sine, dar nu-şi dădea seama cum de a putut face aceasta. A îngăduit Dumnezeu, adică a luat puţin Harul de la el, căci cel rănit avea mare nevoie de rugăciune. Dacă preotul i-ar fi dat apă, l-ar fi uitat, în timp ce acum, mustrându-l conştiinţa, se roagă neîncetat pentru el.

Uşurarea celor adormiţi

Gheronda, care este ajutorul pe care îl primesc cei adormiţi prin rugăciunea noastră?

- Să-ţi dau un exemplu. Dacă într-o zi m-ai găsi în beci şi i-ai spune Stareţei: „Ce păcat! Nu este mai bine să-l punem sus la etaj, astfel încât să vadă soarele câtă vreme va mai trăi?”, ce zici, nu ar face Stareţa aceasta?

- Sigur ar face-o, Gheronda.

- Ei, aşadar, dacă Stareţa ar face aceasta, cu atât mai mult nu va dărui Dumnezeu celor adormiţi uşurarea pe care o cerem de la El? Nu-i va muta într-o temniţă mai bună sau chiar într-un apartament?

Când eram tânăr, am cunoscut o bătrână care, spre deosebire de fiica ei care era foarte milostivă, ea era foarte zgârcită. Numai cu mine nu se zgârcea, pentru că mă iubea mult. La trei ani după moartea ei – nu se făcuse încă dezgroparea osemintelor ei - în timp ce rosteam Rugăciunea lui Iisus, mi s-a întâmplat ceva ciudat. Nu ştiu ce a fost, dar la un moment dat am auzit cum m-a strigat un tânăr să mergem s-o vedem pe bătrână, pentru că mă chema. M-a luat şi m-a dus la mormântul ei. A ridicat placa de pe mormânt şi am văzut-o pe

bătrână, care îndată a început să strige: „Călugăre, mântuieşte-mă! Călugăre, mântuieşte-mă!”.

Era pe jumătate descompusă şi răspândea un miros de nesuportat. M-a durut atât de mult pentru ea, încât am îmbrăţişat-o strâns, cu durere şi am sărutat-o. Cu toate că mirosea foarte urât, nu am voit să mă despart de ea, câtă vreme ea nu mă depărta. M-a mişcat foarte mult această întâmplare. Când există dragoste adevărată cu durere, nu te îngreţoşezi nici de trupurile putrezite, nici de mirosul urât. Deşi mă scârbesc lăuntric atunci când văd o femeie lumească împodobită şi parfumată, totuşi de această femeie nu-mi venea să mă despart, cu tot mirosul urât pe care-l scotea. În viaţă duhovnicească se petrec lucruri ciudate.

Dumnezeu a rânduit s-o văd în această stare, pentru că avea nevoie de multă rugăciune. Apoi am făcut rugăciune pentru acest suflet. La două luni de la această întâmplare, iată că într-o noapte mă văd într-o prăpastie care avea forma unei pâlnii. Din nefericire acolo se aflau mulţi oameni cu chipurile urâte, negre, care se chinuiau înfricoşător. Mai sus am văzut-o pe bătrână, şezând pe un nor alb. Părea că este departe, însă era aproape de mine. Era ca un copil, având trăsăturile chipului ei, iar alături se afla un înger – cred că îngerul ei păzitor - care îi freca faţa şi i-o curăţa. Avea un chip plăcut. Am îmbrăţişat-o. Am simţit multă bucurie, ceva deosebit.

Cei adormiţi sunt inculpaţi; sunt robiţi. Uneori, când îmi aduc aminte de un cântec patriotic, îl spun alegoric pentru cei adormiţi:

„Libertate, eliberează-mi trupul neputincios,
libertate, dăruieşte-mi un glas melodios.
Dă-mi flacără în inima mea, pe care au ofilit-o durerile,
ca să-ţi cânt bucuria mea ca privighetoarea primăverii.
Cântarea să răsune adânc în pământul oropsit,
puţin balsam să se verse în sufletul celui robit”.

Acest cântec îl spun şi pentru mine. Oare, nu şi pe mine m-au ofilit durerile [*S-a spus în decembrie 1993.*]? Rob sunt în această viaţă. Iar atunci când spun „pământul oropsit”, care se referă la creştinii de sub stăpânirea turcească, mă gândesc la cei adormiţi care sunt robiţi şi-L rog pe Mult-Milostivul Dumnezeu să verse „puţin balsam” în sufletele lor.

(din: Cuviosul Paisie Aghioritul, “Despre rugăciune”, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2013)